

Невдячна Муха

Еліна Заржицька

На столі стояла чашка. У чашці холонув чай. А в чаї плавала Муха. Вона з усіх сил дригала лапками і намагалась розправити мокрі крильця.

- Неподобство, - буркотіла вона. - Води, хоч і солодкої, занадто багато. Я можу потонути!

- Не хвилюйтесь, - втішила її Чаїнка, яка пропливала поряд. - На дні теж дуже гарно.

- Я боюся! - закричала Муха. - Люди добрі, допоможіть!

У чашку зазирнув маленький Хлопчик.

- Мамо, поглянь, як Муха плаває, - сказав він. - Вона водоплавна?

- Не заважай, синку, мені ніколи, - відповіла Мама.

- Треба допомогти бідоласі, - вирішив Хлопчик і простягнув Мусі ложку. - Почекай, люба, зараз я тебе витру. Ось тільки рушник візьму.

Але витиратися Муха не схотіла.

- Яка нісенітниця! - пирхнула вона, обтрусилась і полетіла.

- Яка невдячна, - здивувався Хлопчик. - Навіть "дякую" не сказала!

А Муха сиділа на Лампі та розмірковувала: "От якби цей хлопець розлив чай по кімнаті... Як би я бенкетувала весь день!"

- Як тобі не соромно! Невдячна! - спалахнула Лампа.

- Ти бач! - пхекнула Муха. - Не подобається - не слухай. А я на вулицю подамся. Там так багато ящиків із сміттям. Ось де я порозкошую...

Тільки-но Муха вилетіла у вікно, як Птах, що саме пролітав повз будинок Хлопчика, роззявив дзьоба і...

Що було далі - Хлопчик не побачив, бо з переляку заплющив очі. А коли розплющив, то ані Птаха, ані Мухи поруч не було.